

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. K.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený P. K., obecným zmocněncem,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
se sídlem Velká hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
se sídlem Řetězová 2, 405 02 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. 4170/DS/2015, JID:
105045/2015/KUUK/Hyk,

takto:

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. V řízení o žalobě a kasačních stížnostech proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 4. 2016, č. j. 78 A 18/2015-90, a rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 3. 2017, č. j. 78 A 18/2015-112, žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasné podanou žalobou prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 27. 7. 2015, č. j. 4170/DS/2015, JID: 105045/2015/KUUK/Hyk, jímž bylo jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odbor správních činností, oddělení správní (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 16. 5. 2014, č. j. MmM/063952/2014/OSČ-P/PŠ, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že zásadním pro posouzení věci je, zda byl žalobce ve správním řízení zastoupen na základě plné moci ze dne 28. 4. 2014 či nikoliv. Zmocněnec žalobce elektronickým podáním ze dne 14. 5. 2014 z adresy „X“ na elektronickou podatelnu Magistrátu města Mostu přitom předložil naskenovanou plnou moc, jíž byl žalobcem zmocněn k jeho zastupování. Taková plná moc předložená v prosté kopii je dostatečná, pokud nejsou konkrétní pochybnosti, zda plná moc skutečně byla udělena, což konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26. Pokud měl správní orgán I. stupně názor, že absence originálu podpisu plné moci představuje zásadní vadu, kterou je zapotřebí odstranit, měl za povinnost vyzvat žalobce k odstranění dotyčné vady postupem ve smyslu ust. § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to jak výzvou zasílanou zmocněnci, tak i výzvou zasílanou přímo žalobci, jak konstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011–37. Takto správní orgán I. stupně nepostupoval, když vyzval toliko zmocněnce žalobce, navíc pouze písemně na adresu jeho trvalého pobytu, ačkoliv ten žádal, aby mu bylo doručováno na adresu „X“. Proto nebylo možné uplatnit účinky doručení výzvy fikcí, a proto nebyla nijak zpochybněna předložená plná moc. Dále žalobce v této souvislosti uvedl, že dotyčné elektronické podání ze dne 14. 5. 2014 bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, přičemž k němu byl připojen soubor elektronicky již nepodepsaný obsahující výše zmiňovanou plnou moc ze dne 28. 4. 2015 obsahující vlastnoruční podpis žalobce, o čemž dle žalobce mezi účastníky panuje shoda. Správní orgán I. stupně měl v reflexi nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 8. 2013, sp. zn. II. ÚS 3042/12, k připojené plné moci přihlížet, když přílohy nemusí být opatřeny elektronickým podpisem. Vedle toho mělo být přihlíženo i k další elektronicky nepodepsané příloze obsahující vyjádření ke spis. Žalobce taktéž namítl, že nesouhlasí se žalovaným, že podání zmocněnce žalobce ze dne 30. 5. 2014 nebylo opatřeno elektronicky zaručeným podpisem, přičemž stejný názor jako žalobce, tj. že bylo opatřeno elektronickým podpisem, dovodil i správní orgán I. stupně. Pokud v tomto směru by měl Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soud pochybnosti, měl by být vyhotoven znalecký posudek z oblasti IT, který by jednoznačně zodpověděl otázku, zda podání bylo či nebylo opatřeno platným elektronickým podpisem vydaným důvěryhodnou certifikační autoritou. Na základě všech shora uvedených skutečností je žalobce přesvědčen, že odvolání vůči rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014 bylo podáno včas.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Právní zástupce žalovaného v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Trvá na tom, že elektronické podání ze dne 14. 5. 2014 obsahující vyjádření ke spisu, které bylo opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, neobsahovalo již elektronicky podepsanou přílohu, a to v podobě kopie plné moci k zastupování žalobce jeho zmocněncem. Dne 16. 5. 2014 pak správní orgán I. stupně vyhotovil rozhodnutí, které zaslal žalobci, jenž ho převzal dne 27. 5. 2014. Následně dne 30. 5. 2014 správní orgán I. stupně obdržel od údajného zmocněnce žalobce odvolání vůči dotyčnému rozhodnutí, na základě kterého byl údajný zmocněnec žalobce vyzván k doplnění odvolání, neboť v příloze elektronické zprávy, která oproti příloze byla opatřena zaručeným elektronickým podpisem, bylo připojeno blanketní odvolání. Vedle toho byl údajný zmocněnec žalobce upozorněn na to, že nedisponuje platnou plnou mocí k zastupování žalobce, a proto není osobou oprávněnou k učinění odvolání, tudíž na dané podání z 30. 5. 2014 nebude brán zřetel. Ve stanovené lhůtě ovšem odvolání nebylo odůvodněno a ani nebyly odstraněny další nedostatky podání. Dne 1. 7. 2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena platná plná moc k zastupování žalobce jeho zmocněncem K. S. se žádostí o uznání úkonu, které ovšem nebylo vyhověno, když zmocněnec žalobce byl opakovaně upozorňován na nedostatky v plné moci k zastupování žalobce. Žalovaný je přesvědčen, že jeho závěry korespondují se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2012, č. j. 4 Ads 5/2012–13, o tom, že odvolání je možné podat prostou elektronickou cestou, nicméně musí být následně v pětidenní lhůtě potvrzeno zákonem stanoveným způsobem, jinak se k němu nepřihlíží. K takovému doplnění přitom není nutné vyzývat, jak bylo vysloveno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 9 As 90/2008 - 70. V daném případě měl správní orgán I. stupně pochybnosti o zastupování žalobce jeho zmocněncem, a proto se na daný případ nevztahují závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014–26, a proto byl zmocněnec opakovaně vyzván k doplnění či potvrzení svého podání, což ve stanovené lhůtě neučinil, takže rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014 nabylo právní moci dne 12. 6. 2014.

Ústní jednání před soudem

4. Při ústním jednání konaném před soudem dne 7. 12. 2015 substituční právní zástupce žalobce setrval na žalobních námitkách.
5. Při téže ústním jednání právní zástupce žalovaného nadále trval na zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.
6. Při ústním jednání konaném před soudem dne 25. 4. 2016 substituční právní zástupce žalobce zdůraznil, že K. S., jakožto zmocněnec žalobce, měl být správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn o tom, že mu již nebude doručováno na elektronickou adresu, kterou zmocněnec žalobce uváděl pro doručování. Správní orgán I. stupně tak nepostupoval, čímž porušil zásadu legitimního očekávání. Trvá na tom, že správní orgán I. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

stupně měl zmocněnci doručovat veškeré písemnosti na adresu „X“, a to s ohledem na žádost zmocněnce žalobce ze dne 14. 5. 2014, když žádost o doručování na adresu „X“ byla již ze dne 28. 4. 2014. Jde o to, aby správní orgán dal účastníkovi šanci, aby se dozvěděl o změně v doručování z elektronické adresy na písemnou. Vyrozumění o této změně v doručování je tak správní orgán povinen doručit nejprve na elektronickou adresu a v případě neúspěchu doručení na adresu bydliště, a to s ohledem na zásadu součinnosti správního orgánu s účastníkem řízení. Je nerozhodné z jakého emailu se žádá o doručování na elektronickou adresu. Pokud bylo vadně doručováno, nemůže být řízení před správním orgánem a jeho rozhodnutí zákonné.

7. Při téže ústním jednání substituční právní zástupkyně žalovaného nadále trvala na zamítnutí žaloby pro nedůvodnost, když správní orgán I. stupně legitimně odmítl přihlídnout k podání K. S., neboť jeho přílohy, a to plná moc a vyjádření k věci nebyly opatřeny zaručeným elektronickým podpisem.
8. Při dalším ústním jednání konaném před krajským soudem dne 27. 3. 2017, kdy krajský soud uvážil, že bude vhodné provést dokazování prinscrenem odchozí e-mailové zprávy ze dne 30. 5. 2014 z č.l. 20 spisu a dokazování v tomto směru při tomto jednání provedl, nyníjší obecný zmocněnec žalobce k dotazu krajského soudu uvedl, že nepožaduje, aby soud provedl dokazování ohledně validity elektronického podpisu K. S., který odesílal dotyčné elektronické podání ze dne 30. 5. 2014, včetně případného ověřování na adrese: www.postsignum.cz, neboť v tomto směru panuje mezi žalobcem a žalovaným shoda. Naproti tomu obecný zmocněnec žalobce nadále trval na provedení dokazování znaleckým posudkem z oboru IT, kdy soud by měl případně za tímto účelem i vyzvat správní orgán I. stupně k předložení originálu datového podání. Dále obecný zmocněnec žalobce vyjádřil přesvědčení, že dokazování dotyčným printscrenem bylo jednoznačně prokázáno, že odvolání žalobce odesílané elektronicky dne 30. 5. 2014 bylo opatřeno platným elektronickým podpisem, s tím, že žalovaný dotyčný printscren žádným účinným způsobem přiměřeně nezpochybnil, čili soud by měl vycházet z toho, že dané elektronické podání bylo opatřeno elektronickým podpisem. Dále k tomu podotkl, že i správní orgán I. stupně v průběhu správního řízení, a to v písemnosti ze dne 4. 6. 2014, připustil, že dotyčné elektronické podání bylo opatřeno elektronickým podpisem. Vedle toho zmínil, že závěry zdejšího soudu, které byly vysloveny v pravomocném rozsudku ze dne 15. 7. 2015, č. j. 15 A 7/2015–33, nejsou v této věci použitelné, přičemž není zřejmé, na základně jakých skutečností tehdy soud ke svým závěrům dospěl. Závěrem zdůraznil, že protokol o přijetí předmětného elektronického podání nijak nedokládá, že by dané podání nebylo opatřeno žádným elektronickým podpisem. Dle jeho přesvědčení žalovaný zjevně dezinpretoval údaje vyplývající z daného protokolu, který tvoří nedílnou součást správního spisu tak, jak byl soudem již rekapitulován.
9. Při téže ústním jednání právní zástupce žalovaného nadále trval na zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. V reakci na provedené dokazování ze strany soudu prinscrenem odchozí e-mailové zprávy ze dne 30. 5. 2014 z č.l. 20 spisu uvedl, že nezpochybňuje fakt, že elektronický podpis odesílatele předmětného elektronického podání byl v rozhodné době validní. Nicméně dle jeho přesvědčení právě učiněný závěr o tom, že elektronický podpis odesílatele předmětného elektronického podání byl v rozhodné době validní, nemá žádný vliv na jeho stanovisko, že předmětné elektronické podání mělo při jeho doručování správnímu orgánu I. stupně problém s elektronickým podpisem, čili trvá na tom, že dotyčné elektronické podání ze dne 30. 5. 2014 nebylo opatřeno v žádné své části elektronickým podpisem. Tato skutečnost zjevně vyplývá z protokolu k danému e-Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mailovému podání a tato skutečnost nebyla ani zpochybněna přes provedené dokazování v řízení před soudem printscreenem, který předložil žalobce. V této souvislosti zdůraznil, že ze skutečnosti, že v době odesílání dotyčného e-mailu byl elektronický podpis jeho odesílatele validní, nelze bez dalšího dovozovat, že dotyčný e-mail byl při svém odesílání skutečně podepsán.

Posouzení věci soudem

10. Na tomto místě soud poznamenává, že v předmětné věci již dvakrát rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 27. 4. 2016, č. j. 78 A 18/2015–90, a rozsudkem ze dne 27. 3. 2017, č. j. 78 A 18/2015–112, jímž v obou případech žalobu pro nedůvodnost zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalobce skutečně podal opožděné podání v důsledku skutečnosti, že elektronické podání ze dne 30. 5. 2014 obsahující jeho odvolání nebylo opatřeno v žádné své části elektronickým podpisem a nebylo v zákonem předvídané lhůtě doplněno o zaručený podpis, a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
11. Ke kasační stížnosti žalobce ovšem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 As 147/2016–38, prvotní zamítavý rozsudek krajského soudu ze dne 27. 4. 2016 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud krajskému soudu vytkl, že pokud žalobce v žalobě navrhoval důkaz printscreenem odchozí e-mailové zprávy ze dne 30. 5. 2014, který k žalobě přiložil a soud zažurnalizoval na č.l. 20 spisu, tak krajský soud pochybil, jestliže tento navržený důkazní prostředek neprovedl, popř. se s ním nikterak nevypořádal, čímž svůj zamítavý rozsudek zatížil nepřezkoumatelností. K tomuto závěru Nejvyšší správní soud dospěl přes skutečnost, že tehdejší substituční zástupce při ústních jednáních nevznnesl požadavek na provedení dokazování dotyčným printscreenem, oproti jiným důkazním návrhům (které posléze vzal zpět vyjma návrhu na provedení dokazování znaleckým posudkem z oboru IT), a k výslovnému dotazu krajského soudu před závěrečnými návrhy účastníků pak odpověděl, že nemá žádné další návrhy na provedení dokazování.
12. Ve věci druhý rozsudek krajského soudu byl zrušen rovněž ke kasační stížnosti žalobce, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 9 As 117/2017–57, a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Důvodem pro tento postup byl závěr Nejvyššího správního soudu o tom, že se dosud v soudním řízení nepodařilo bezpochyby prokázat, zda sporný e-mail ze dne 30. 5. 2014 byl opatřen zaručeným elektronickým podpisem či nikoliv, a proto krajský soud má v dalším řízení o této sporné otázce provést náležité dokazování.
13. V novém soudním řízení správním je zdejší krajský soud podle ust. § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v jeho druhém zrušujícím rozsudku ze dne 30. 11. 2017. Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí krajský soud pak přezkoumal v dalším řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

14. V novém řízení krajský soud dne 10. 9. 2018 ve věci uskutečnil opětovné ústní jednání, v rámci něhož obecný zmocněnec žalobce i právní zástupce žalovaného učinili nespornou skutečností, že e-mailová zpráva ze dne 30. 5. 2014 byla opatřena zaručeným elektronickým podpisem.
15. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek, skutkového a právního stavu není důvodná.
16. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č. j. 5 As 111/2011 - 87, uvedl, že: „*V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).“*
17. V návaznosti na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu se soud tedy zabýval ve věci výlučně tím, zda zde byly důvody pro zamítnutí odvolání pro opožděnost.
18. Na tomto místě je třeba uvést, že ve správním řízení správní orgán I. stupně legitimně vycházel z toho, že žalobce není nikým zastupován, a proto výše citované rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 5. 2014 bylo doručováno pouze a jen přímo žalobci. Žalobce rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014 obdržel prostřednictvím pošty dne 27. 5. 2014 oproti vlastnoručnímu podpisu, jak plyne z doručky založené ve správním spise. Je sice pravdou, že ve správním řízení před rozhodnutím ve věci K. S. správnímu orgánu I. stupně zasílal písemnosti s tím, že se deklaroval jako zmocněnec žalobce, nicméně správní orgán neakceptoval, že by žalobce byl touto osobou zastoupen, jelikož ze strany údajného zmocněnce nebyla správnímu orgánu I. stupně doložena plná moc platně podepsaná žalobcem z pozice zmocnitele, a to i přes opakované upozornění správního orgánu I. stupně (vyrozumění ze dne 12. 5. 2014 a ze dne 23. 5. 2014). Správní orgán I. stupně přitom v druhé písemnosti, tj. ze dne 23. 5. 2014, výslovně K. S. vyrozuměl o tom, že k jeho podání, které je činěno jménem žalobce, nebude přihlíženo v důsledku absence plné moci platně podepsané žalobcem z pozice zmocnitele. Obě vyrozumění byla K. S. doručena na elektronickou adresu: „X“, tj. adresu, z níž K. S. zasílal správnímu orgánu I. stupně své písemnosti. V případě vyrozumění ze dne 23. 5. 2014 správní orgán I. stupně vedle elektronického odesílání přikročil souběžně i k písemnému doručení dané výzvy K. S. na adresu jeho trvalého pobytu, tj. „X“, která mu byla dne 6. 6. 2014 doručena vhozením do jeho domovní schránky, neboť K. S. dosud ve správním řízení jakkoliv nepotvrdil elektronické doručení způsobem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu. Procesní postoj správního orgánu I. stupně vůči K. S. – neakceptace jeho postavení zmocněnce žalobce - se pak plně promítl a dle názoru soudu zcela opodstatněně mj. i do způsobu doručování jeho rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014, kdy toto rozhodnutí bylo doručováno pouze a jen přímo žalobci, jak již soud zmínil výše.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. V návaznosti na shora uvedené skutečnosti soud považuje za vhodné zmínit, že dle ust. § 19 odst. 3 správního řádu platí, že: *„Nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu“*. Správní řád umožňuje doručování písemností na adresu sdělenou účastníkem správního řízení, popř. jeho zástupcem, a současně v ust. § 20 odst. 1 správního řádu stanoví, na kterou adresu se má doručovat jako první v pořadí. Touto adresou je sice adresa, jež byla správnímu orgánu v průběhu správního řízení sdělena, avšak správní orgán I. stupně může přistoupit k doručování prostřednictvím držitele poštovní licence tehdy, pokud by doručování na e-mailovou adresu nebylo možné např. z technických či jiných důvodů, anebo v případě, že by zástupce žalobce doručení písemnosti nepotvrdil způsobem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu. V dané věci orgán I. stupně setrval (celkem dvakrát) před vydáním rozhodnutí ze dne 16. 5. 2014⁷ doručoval na elektronickou adresu K. S., ze které tento správnímu orgánu I. stupně zasílal svá podání, tj. na adresu „X“. Soud přitom nepřehlédl, že se nejednalo o elektronickou adresu, na kterou K. S. v písemnosti ze dne 14. 5. 2014 (na str. 4 souvislého textu) žádal doručovat veškeré písemnosti, tj. „X“. Vzhledem k tomu, že K. S. prvotní pokus správního orgánu I. stupně o elektronické doručení písemnosti (vyrozumění ze dne 12. 5. 2014) nepotvrdil způsobem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu, tak správní orgán I. stupně přikročil vedle elektronického doručování vyrozumění ze dne 23. 5. 2014 K. S. na adresu „X“ i k doručování písemností v písemné podobě na adresu trvalého pobytu K. S.
20. V daném případě správní orgán I. stupně nedoručoval vyrozumění ze dne 23. 5. 2014 K. S. na jeho elektronickou adresu s interpunkcí, tj. „X“, neboť změnu elektronické adresy avizovanou K. S. v písemnosti ze dne 14. 5. 2014 (na str. 4) patrně přehlédl. Nelze však pominout, že správní orgán I. stupně již neměl povinnost K. S. doručovat písemnosti elektronicky, jelikož ten elektronické doručení písemnosti ze dne 12. 5. 2014 nepotvrdil způsobem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu. V tomto ohledu pak soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2016, č. j. 10 As 28/2016-26, který je dostupný na www.nssoud.cz a jehož právní věta zní: *„Bylo všeobecně rozšířeným omylem, že v e-mailové adrese nemohou být použity znaky s diakritickými znaménky (háčky a čárky). I když správní orgán nedoručil své rozhodnutí na takovou adresu, sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení (§ 19 odst. 3 správního řádu z roku 2004), jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel (§ 20 odst. 1 téhož zákona).“* K. S. přitom vyrozumění ze dne 23. 5. 2014 obdržel prostřednictvím pošty, a proto mu nic nebránilo (obzvláště, když vyrozumění ze dne 12. 5. 2014 a ze dne 12. 5. 2014 mu byla zasílána souběžně i elektronicky) v tom, pokud hodlal vystupovat v pozici zmocněnce žalobce, správnímu orgánu I. stupně doložit náležitě podepsanou plnou moc samotným žalobcem z pozice jeho zmocnitele, když správní orgán I. stupně v tomto směru měl pochybnosti. Žalobce by měl brát v potaz fakt, že Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-16, který je dostupný na www.nssoud.cz, judikoval, že v případě pochybností o zmocnění zmocněnce k zastupování účastníka ve správním řízení má správní orgán vyzývat, a to zmocněnce, předložení plné moci v plné moci či ověřené kopii.
21. Soud za významný považuje již výše zmíněný fakt, že žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 5. 2014 obdržel prostřednictvím pošty dne 27. 5. 2014 oproti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vlastnoručnímu podpisu, a proto s ním byl ve světle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2016, č. j. 10 As 28/2016-26, prokazatelně seznámen. Případná pochybení při doručování žalobci, která navíc soud neshledal, tak nemají relevanci na posouzení okamžiku, kdy byl žalobce srozuměn s dotyčným rozhodnutím - tím byl den 27. 5. 2018, a proto konec 15 denní lhůty k podání odvolání připadal na středu 11. 6. 2014. Na tomto místě soud z procesní opatrnosti poznamenává, že ne každé porušení zákona má automaticky vliv na zákonitost řízení jako celku. Správní judikatura vychází z materiálního pojetí právního institutu doručování, jímž je v souladu s jeho smyslem a účelem především seznámení účastníků řízení s doručovanou písemností. Právě s ohledem na smysl a účel doručování soud nemůže setrvat jen v úzké hranici formálně legalistické interpretace pozitivního práva, ale výklad a použití právních norem podřizuje jejich obsahově materiálnímu smyslu. Pokud byl účastník správního řízení s obsahem doručované písemnosti prokazatelně seznámen, materiální funkce doručení byla naplněna (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60, který je dostupný na www.nssoud.cz). Neplatnosti doručení se tudíž nemůže domáhat ten, jenž byl s písemností seznámen (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011-88, bod 16; ze dne 12. 3. 2015, č. j. 4 As 26/2015-31, oba dostupné na www.nssoud.cz). V tomto ohledu považuje soud za vhodné poukázat zejména na závěr Nejvyššího správního soudu zmíněného rozsudku ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008-73, dostupného na www.nssoud.cz, kde je mj. uvedeno, že: „... řádné doručení písemnosti v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena a že existuje důkaz o tom, že podaná osoba písemnost převzala. **Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam.** Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, **zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.** Koneckonců ke stejnému výsledku se přiklonil již i formální úpravou nový správní řád, který v § 19 (v obecných společných pravidlech pro doručování ve správním řízení) normuje, že písemného dokladu o doručení či dodání písemnosti není třeba, je-li z postupu účastníka řízení (adresáta) zjevné, že mu bylo doručeno (k tomu viz Správní řád, komentář, Josef Vedral, Polygon, 2008 – str. 169 ..“ *chová-li se účastník v řízení tak, že z jeho jednání je zřejmé, že je mu obsah písemnosti znám, není písemného dokladu zapotřebí.*“

22. Vzhledem k tomu, že v daném případě účastníci učinili nespornou skutečností, že e-mailová zpráva ze dne 30. 5. 2014, byla opatřena zaručeným elektronickým podpisem, soud z této skutečnosti bez dalšího vycházel. Daná e-mailová zpráva ze dne 30. 5. 2014 byla odeslána z e-mailu: „X“, přičemž obsahovala blanketní odvolání žalobce vůči výše citovanému rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 5. 2014, které údajně činil K. S. v pozici zmocněnce jménem žalobce. V daném podání absentovala plná moc, a proto správní orgán I. stupně vzhledem k dosavadnímu průběhu správního řízení legitimně přikročil k vydání vyrozumívací výzvy ze dne 4. 6. 2014 k doplnění daného podání o náležitě odůvodněné odvolání a platnou plnou moc podepsanou samotným žalobcem z pozice jeho zmocnitele. Vyrozumívací výzva byla v písemné podobě zasílána K. S. na adresu jeho trvalého pobytu, tj. „X“, přičemž dne 17. 6. 2014 došlo k jejímu doručení vhozením do jeho domovní schránky. Současně danou vyrozumívací výzvu v elektronické podobě správní orgán I. stupně zaslal i na e-mailovou adresu: „X“, tj. adresu, z níž obdržel od K. S. e-mailové podání ze dne 30. 5. 2014. Ve vyrozumívací výzvě byl přitom K. S. výslovně upozorněn na skutečnost, že k podání ze dne 30. 5. 2014 nebude brán zřetel, jestliže nebude doložena platná plná moc k zastupování žalobce, přičemž správní orgán I. stupně správně poukázal na to, že v tomto směru byl K. S. opakovaně správním orgánem Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

upozorňován v písemnostech ze dne 12. 5. 2014 a ze dne 23. 5. 2014. Postupu správního orgánu I. stupně nemá soud cokoliv vytknout, vzhledem k již shora učiněným dílčím závěrům a předestřené judikatuře – zejména rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2016, č. j. 10 As 28/2016-26, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-16.

23. Pro vyhodnocení nedůvodnosti námitek žalobce mělo klíčový význam zjištění, že K. S. vyrozumívací výzvu ze dne 4. 6. 2014 obdržel prostřednictvím pošty dne 17. 6. 2014, kdy došlo k jejímu doručení vhozením do jeho domovní schránky na adrese jeho trvalého pobytu, a proto mu nic nebránilo (obzvláště, když vyrozumívací výzva mu byla zasílána souběžně i elektronicky na adresu, z níž setrvale se správním orgánem I. stupně komunikoval) v tom, pokud hodlal vystupovat v pozici zmocněnce žalobce v odvolacím řízení, správnímu orgánu I. stupně doložit náležitě podepsanou plnou moc samotným žalobcem z pozice jeho zmocnitele, když správní orgán I. stupně v tomto směru měl pochybnosti. Soud opětovně výslovně připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2016, č. j. 10 As 28/2016-26, o určujícím významu faktického doručení písemnosti jeho adresátu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-16, v němž je judikováno, že v případě pochybností o zmocnění zmocněnce k zastupování účastníka ve správním řízení má správní orgán vyzývat zmocněnce předložení plné moci v plné moci či ověřené kopii. Žalobce nemůže případně s úspěchem vytýkat (navíc v žalobě to nenamítal) správnímu orgánu I. stupně, že vyrozumívací výzva ze dne 4. 6. 2014 měla být zasílána i samotnému žalobci, když z právě citovaného judikátu jednoznačně plyne, že vyzývat se má zmocněnec účastníka. Žalobce rovněž nemůže s úspěchem vytýkat správnímu orgánu I. stupně, že vyrozumívací výzva ze dne 4. 6. 2014 byla zaslána na nesprávnou e-mailovou adresu, a to: „X“ a nikoliv „X“, jak K. S. avizoval v písemnosti ze dne 14. 5. 2014 (na str. 4). Nelze totiž pominout fakt, že správní orgán I. stupně neměl povinnost K. S. doručovat písemnosti elektronicky ve vztahu k e-mailovému podání ze dne 30. 5. 2014, jelikož K. S. elektronické doručení písemnosti ze dne 30. 5. 2014 nepotvrdil způsobem dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu. Vedle toho nelze rovněž pominout fakt, že správní orgán I. stupně výslovně K. S. v písemnosti ze dne 23. 5. 2014 výslovně sdělil, že k jeho podání ze dne 14. 5. 2014 nebude brán zřetel.
24. K. S. i přes učiněnou vyrozumívací výzvu ze dne 4. 6. 2014, která plně reflektovala závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014-16, a poskytnuté poučení o následcích při nerespektování výzvy (že se na odvolání ze dne 30. 5. 2014 nebude brát zřetel) ve stanovené lhůtě nikterak nereagoval, ačkoliv mu v tom nebránily žádné objektivní důvody, přičemž tak neučinil ani do 12. 6. 2014, kdy správní orgán I. stupně přikročil k vyznačení doložky právní moci na daném rozhodnutí s tím, že ze strany žalobce nebylo podáno odvolání, a proto odvolací lhůta marně uplynula ve středu dne 11. 6. 2014.
25. Ze strany žalobce došlo k podání odvolání až dne 30. 6. 2014, kdy podal k poštovní přepravě vlastnoručně podepsanou písemnost obsahující žádost o uznání úkonu a současně také odvolání vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 5. 2014. Na základě této skutečnosti pak žalovaný v rámci odvolacího řízení legitimně uzavřel, že žalobce nepodal včasné odvolání, a proto jej jako opožděné v intencích ust. § 92 odst. 1 správního řádu zamítl.
26. Právě učiněné závěry o opožděně podaném odvolání umocňuje skutečnost, že žalobou napadené rozhodnutí osobně převzal rovněž samotný žalobce, a to dne 27. 5. 2014, jak již

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soud opakovaně výše zmínil, důsledku čehož byl žalobce od tohoto data prokazatelně seznámen s vydáním tohoto rozhodnutí. Žalobci nic nebránilo v tom podat včasné odvolání, procesní postup žalobce, resp. K. S., ve správním řízení a následnou argumentaci žalobce uplatněnou v předmětné žalobě soud vyhodnotil jako účelové jednání žalobce činěné v zjevné snaze zbavit žalobce z jeho přestupkové odpovědnosti.

27. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud proto uzavírá, že předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako naprosto nedůvodnou, když napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno v souladu se zákonem. Na základě všech výše uvedených závěrů soud proto podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. předmětnou žalobu zamítl.
28. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první ve spojení s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci konečný úspěch a právní zástupce žalovaného, který sice měl ve věci úspěch, žádné náklady nepožadoval, když žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. září 2018

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)